

## CANÇÓ DEL DIA INÚTIL

Aquest dia que fina, que fina  
lentament, com la llàntia en el vas,  
no em portà l'alegria divina,  
ni de mi no féu mica de cas.

Em deixà dins la cambra pregona  
com un fòtil inútil i vell,  
entre els mobles que fan la rodona  
i les mosques que em busquen la pell.

No tingué ni la minsa sorpresa  
d'una pluja o d'un vent displicant;  
no mogué la cortina malmesa  
ni en el sol no posà entelament.

Fou només com la fonda llossada  
a les coses que bullen a dins  
i un cruixir de vianda cremada  
i una olor de ferments i de vins.

Com el dia que fina, que fina,  
no en voldria cap més a mon pas;  
si en mon cor no posà cap espina,  
féu ma sang una mica de glaç.

Arderiu, Clementina. *Poesia. Pons, Arderiu, Garcés*. MOLC 112. La Caixa, Edicions 62.  
Barcelona 1995. Pàg. 67